

Izhaja razen ponedeljka in dneva po prazniku vsak dan.

Uredništvo in upravništvo: KRŠKO.

Naslov za dopise: »Naprejš, Krško.

Čekovni račun: št. 13 807.

[začasno še ljudi 13321]

NAPREJ

Stane mesečno 25 Din,
za inozemstvo 35 Din,

Oglaš: prostor 1x87 mm 1 Din.
Maloglaš: beseda 50 p, najmanj 5 Din.

Dopise frankirajte in podpisujte,
sicer se ne priobčijo. Rokopisi se
ne vračajo.

Reklamacije za list so pošt. proste.

Organilo Socialistične stranke Jugoslavije.

Kako, ali bomo čakali, da nas korupcija sama vrže iz sebe?

V članku „Odkod naj črpa delavstvo vire za uspešni razvoj svojega gibanja“, ki je izšel v „Naprejš“ št. 52 s 1. junija t. l. sem napisal, da so „napredni“ delavci, ki ne hodijo več v cerkev, še vedno vpisani v cerkvenih matrikah. Jasno sem poudaril, da je to slabost, ki se je bi moralo delavstvo brezpogojno otresti s samohotnim izbrisom iz matrike; danes pribijam, da je to hinavščina.

Uredništvo je pa napisalo k temu svojo opombo, da „mora cerkev sama izključiti mrtve člane“. Kako je to, dajem samo en lep primer, ki bo morda koga zbudel, toda je dejstvo.

Evo! Korenova organizacija v Celju ima v svojem članskem imeniku vpisane še vse bivše člane SSJ, kolikor jih Koren ne pozna kot vzorne pristaje načela javnosti. Pa tudi tiste ima Koren vpisane, ki pri nas plačujejo. Le pojdite pogledat, če ne verjamete.

In da je nad 90% tistih „Korenovih“ članov politično mrtvih, to tudi lahko verjamete, kajti po Celju govore vedno le o Felicijanih, Janežičih, Vodopivcih, Žumerjih (bolj redko) itd., skupno torej o pribl. 10 ljudeh, ki se grejejo ob Korenovem ognjišču, o drugih „članih“ pa ni ne duha ne sluha.

Vidite! Mrtvi so! V Korenovih bukvah — ne v knjigi dolžnikov! — so vpisani, pa se za Korenove nauke in brige še ne zmenijo ne.

Ja, naj jih pa Koren potem izključi! O, da, kakopak! On je vesel, da ima bukve polne, mu niti na misel ne pride, da bi šel črtat in s tem seveda zmanjševati svojo papirnato moč mase. Saj bi mu ne bilo niti všeč, če bi kdo sam prišel in zahteval izbris! Menda ste že slišali, kako se je razburjal, če mu je kdo ubežal; iz svoje knjige ga pa še ni izbrisal. Vodopivec je nekje izjavil: „Ali ste znoreli! Ali se vam še niso odprle oči, da še vedno derete za Leskoškom (in — nota bene, — se je zlagal!), ko je pri nas prostor, ki nas je na milijone!“ Vidite, takšni so! Čez teden dni pa so istemu človeku, kateremu je V. to povedal, poslali tisto vabilo, ki ga je objavil „Naprejš“ v šte. 45 z 18. maja, za članski sestanek k Zelenem travniku. In na članske sestanke imajo dostop samo člani, ne? Torej ga še niso izbrisali!

No, pa Korenova organizacija je majhna, niti 500 članov nima, torej ne more plačevati tajnika, da bi člane, ki ne ubogajo (oz. tiste, ki so Korenu svoje dolgovne že poravnali!) črtal iz politične matrike obrtniškega socializma.

Cerkev je pa ogromna organizacija, kateri plačuje tajnike delavstvo vsega sveta. In vendar jih je še čisto malo prostovoljno črtala iz svojih matrik, niti tistega ne, ki že vse svoje življenje ni bil pri spovedi. O, tudi cerkev se boji za svojo številčno moč. Za dokaz kar poglejte po mestih in industrijskih krajih: 1000 prebivalcev, 700 odraslih vsi so v krstnih bukvah, v cerkev pa hodi kvečjemu 50 škrbastih ženic, (K slavnostnim procesijam jih pride seveda več, pa jih hodi tudi k pompoznim muzikaličnim prvomajskim procesijam v Celju nekaj več, kakor 10, teh torej ne štejem za redne člane niti tu niti tam!) Cerkev izbrše človeka iz krstne knjige šele tedaj, ko vidi njegov mrtvaški list, pa še takrat se zgodi v bolj „brezverskih“ krajih včasih „pomota“.

Učakati, da še bo Koren poboljšal, je še skoro bolj verjetno kakor ne. Vsaj takrat se bo, če se mu bo vsa pekarna od samih dolgov — še zdaj plačuje Zvezno tiskarno, ker Bernot ni hotel — sesula.

Cerkev se bo tudi poboljšala, toda naših potomcev bo že tisoče prej pomrlo. Čakanje na to spokorjenje bi bilo torej malce predolgo. Rekel sem že, da se cerkev hudo trese celo za najmlajšega izmed svojih članov in da odslej ne bo nikogar več prisilno črtala, razen če jo k temu prisili javnost. Ko pa vedno čaka na grešnikovo spokorjenje, tako dolgo čaka, da dobi grešnikov „parte“ v roke.

Ničesar drugega nam torej ne preostaja, kakor da se sami potegnemo iz blata sistematično gojene cerkvene korupcije, če seveda nismo tako leni, bojazljivi ali nevedni, kakor so Korenovi „člane“ v Celju. — Zarko Arnšek.

uredništvo stališče vseh čitateljev, ker govori tako samozavestno z „mi“. Zastopati moram torej svoje osebno stališče. Želim pa, da se o tej stvari glede matrik in izbrisa razvije živahna debata, da vidimo, koliko ljudi je pod uredniškim imenom zastopanih. Debata o načelnih stališčih ni osebnega značaja in bo rodila mersikakšen koristen sad. Tudi za prostor v listu nam ne sme biti žal, ker je debatiranje o tem predmetu potrebno za križanje in razčiščenje mnenj posameznih sodrugov.

ODGOVOR.

Kadar se mladina nauči malo misliti in pisati, je potrebno, da se nauči vsaj toliko samozatajevanja, da ne išče povsod samo osebne slave („jaz“), ampak da se vsaj v javnem delovanju poglubi v skupno misel („mi“). Zlasti je to potrebno pri socialistih. Socializem ne more nikdar napredovati, dokler se ne nauče tega samozatajevanja vsi, ki znajo misliti.

Največji polom sedanje dobe je v tem, da večina ljudi ne zna ali pa se ne upa samostojno misliti, ker je vsaka idejna organizacija takoj v kali ubita z materialnimi sredstvi, zlasti pa pri delavskem stanu. (Pri inteligentih še bolj nego pri ročnih delavcih!) Kdor je bil mnogokrat materialno tepen, vrže puško v koruzo in neha sploh misliti, ali pa se vsaj dela, kakor da bi nič ne mislil in nič ne vedel. Odtod imamo toliko ljudi, ki po desetkrat na dan zagotavljajo, da se s politiko sploh nič ne bavijo.

Materialno dobro situirani ljudje ali pa taki, ki so s svojim delom človeški družbi tako potrebni, da se ne bojijo nobenega bojkota, tvorijo srednji stan, o katerem buržuji govorijo, da je na vse strani neodvisen. Oglejte si danes ta srednji stan, pa boste našli, da najbolj skriva svoje misli! Samo strah ima v hlačah, ničesar drugega! Še v inseratih se to vidi!

V takih časih smo odkritosrčno veseli, če najdemo človeka, ki je vsak trenutek pripravljen povedati svoje mnenje brez strahu in brez ozirov na levo in desno; samo da mora biti to mnenje resnično mnenje, ne pa trenutna kaprica ali pa samo želja, pokazati sploh kakšno mnenje, da bi se videla korajža. Korajža sama namreč ni nič vredna, če ne izvira iz dobro podkovane zavednosti, znanja, prepričanja.

Da je prazna korajža popolnoma brez vrednosti, tako kakor prazen klas, ki nosi glavo preveč pokonci, zato imamo dovolj dokazov v zadnjih letih. Po vojni je bilo skoro vse naše delavstvo zelo korajžno. Še celo strahopetne ženske so hodile s kokardami, uradniki so manifestirali 1. maja, in starčki so govorili o revoluciji kakor o vsakdanjem kruhu. Iz tega razpoloženja je nastalo tisto „levičarstvo“, ki ga poznamo pod imenom komunizem, čeprav s komunizmom ni imelo ničesar skupnega. „Z glavo skozi zid, s pestjo proti bajonetom“ — to je poskušil naš proletarijat in zaključil s tem poskusom svoje skupno javno življenje ter se zaril v tisto apatijo, ki ga tare zdaj vse bolj nego ga je takrat trla trdost zidu in oštrost bajonetov. Enako kakor je bil takrat revolucionaren, starih časov si želi nazaj, starih bogovom hoče služiti, zato ker so bile pod starimi bogovi vsaj skleda in lonci polni. In tako daleč gre ta zaverovanost v stare bogove, da gre še enkrat z glavo in pestjo poskušat trdost zidu in oštrost bajonetov, če ga pokličejo stari bogovi k Udarnikom ali k Orjuni. Žalostna doba, kadar se delajo revolucije zaradi reakcije.

Takih žalostnih kontrarevolucij bi ne bilo, če bi ne bilo prevelike korajže, prazne korajže. Če bi ne bilo tistega mladostnega hrepenenja pokazati svojo korajžo in moč, in sicer tisto korajžo, pri katerih se vidi „jaz“ ne „mi“. Le poglejte k Orjuni, pa boste videli, da so vsi njeni člani pripravljeno iti nasprotniku njene „ideje“ pobiti okna, pri čemer se korajža lahko kar vidi in otiplje, da pa jih je zelo malo tako korajžnih, da bi se horili z uma svellim mečem pred vso javnostjo, kakor s, Arnšek ali pa g. Hočnik iz Leš. Pa ne da bi kdo mislil, da spadata oba v isti koš! Iz prvega bo še lahko kaj dobrega, iz drugega pa ne; prvemu je Bog „jaz“, drugemu pa — Kristan! Oba pa zaslužita odkritosrčno pohvalo, ker spadata v teh žalostnih časih med tiste redke ljudi, ki se upajo svoje mnenje javno povedati in ne čakata za oglom, kakor večina, ki se bo pokazala šele takrat, ko se bo sla-

vila zmaga in bo seveda zahtevala plačilo za zmago, ki so jo priborili drugi. Strašna obsodba je v teh besedah za tiste, ki se jih tiče, Spomnite se le na to, kdo zajema danes iz skleda, ki so jo napolnili v svetovni vojni s svojim trpljenjem in krvjo padlih invalidov, in čim večja je ta obsodba, tem več odkritosrčne hvale prisojamo onima dvema, seveda vsakemu po svoje.

Pa kakor cenimo to korajžo, tako moramo v kali zažgati vsako postavljanje z neumnostjo. Najprej svojo misel misli, potem jo čez teden pretehtaj, čez mesec napiši, čez leto prečitaj in čez sedem let jo objavi! Ta nauk naj si zapišejo dvajsetletni fantje za ušesa, pa ne bodo imeli boja s tistimi, ki pišejo „mi“, Čez 7 let bo s, Arnšek vedel, da se že leta borimo proti Kristanovem socializmu, da se socializem že desetletja bori proti krščanskemu formalizmu, da se krščanstvo že stoletja bori proti malikovalstvu, da pa vsa borba in vse posamezne zmage prav nič niso pomagale, ker se ni ljudstvo obrnilo od besed k dejanjem.

S. Arnšek sam tako lepo razlaga, da Korenov socializem ni nič vreden, ker so tam vpisani ljudje, ki svojih dolžnosti ne izvršujejo. Sam je bil nekaj tam vpisan, pa ni pisal priporočenega pisma, da izstopa, ampak je začel izvrševati socialistične dolžnosti, pa so takoj vsi v Celju vedeli, da ni Korenov, Od katolicanov pa zahteva, da rišejo in da se dajo formalno izbrisati iz katoliške organizacije!

Kdor naznani Korenu svoj izstop, priznava njegovo organizacijo. Kdor naznani katoliški cerkvi svoj izstop, priznava da je ta malikovalska kapitalistična dekla res — cerkev, res organizacija v duhu in resnici! Pustite to žalostno cerkev v miru, pa bo kmalu segnila, ne dajate ji življenja s svojimi dopisi, ki vam nič ne pomagajo! Kajti Korena in Kristana, Pašiča in papeža, predsednike in škofe, sploh vse, ki hi hodijo s slavo in v ornatih po svetu kavat svojo edino zveličavnost, vse, prav vse rediš in boš redil s svojim delom vse dotlej, dokler ne bodo izginile formalnosti pred resnico, besede pred dejanjem.

Cerkev je treba ločiti od države in produkcijo je treba ločiti od kapitala. To bodo pa dosegli tisti delavci, ki izvršujejo svoje sklope, ne tisti, ki pišejo odstopne izjave. Ko je g. Kocmur kot prvi ustanovljaj separatizem proti naši stranki, je zahteval na svojih posebnih pristopnih izjavah, da mora vsak, kdor hoče odstopiti, pisati mu rekomandirano pismo. Če bi s, Arnšek to vedel, bi najbrž ne zahteval danes, da pišemo tako pismo cerkvi, kaj? Kajti s tem smo odpravili Kocmurja in njegov separatizem, da smo ga pustili samega z njegovimi v matrikah nepisanimi člani. Seveda živi še zdaj na naš račun kakor drugi škofje in prvaki, pa izvršujočih nes je zdaj še samo 975 (z zamudniki vred samo 1383) pri produkciji pa sodeluje še samo 130 članov in s, Arnška še ni zraven.

Proč od formalnih besed — k dejanjem!

Strokovno gibanje.

Vodstvo Unije slov. rudarjev na Holmcu je sklenilo v nedeljo 2. jun. t. l. za odgovor našemu s. J. Arhu, tajniku Unije slov. rudarjev v Zagorju, sledeče: 1. Ni res, da je vodstvo Unije slov. rudarjev v rokah sodr. Čobala. — 2. Res pa je, da je vodstvo Unije slov. rudarjev sedaj v rokah sodr. Krušiča, kateri je bil izvoljen ob priliki zadnjega občnega zbora. — 3. Izjavljamo, da je s. J. Arh zastopal pravično in delavcem koristno po vsej svoji močniti, naj si je bilo v mezdnam boju kakor na socialnopolitičnem polju. Sodr. J. Arhu izrekamo za njegov trud in pravičnost vso čast in spoštovanje. Želimo pa tudi, da bi še sodeloval in pomagal zatiranemu delavstvu za naprej, kakor je sodeloval dozdaj v naši delavski sredini.

Kar se pa tiče onega trabanta (Bernota), kateri še ni nikoli pomagal do kakšne bodi pomoči, ampak blati poštene in delavcu koristne zastopnike in riše po časopisu, mu pa povemo, naj si pribori možnost in zastopnost pri svojem delu, pravične in poštene pa naj pri miru pusti. — Marko Karničnik, tajnik.

Premogovnik Leše. Na članskem zborovanju, katerega je sklical odbor Unije slov. rudarjev, po družnica v Lešah, zaradi članka v Naprejš št. 49, „Proč od Kristana“, je bilo sklenjeno tole: Članstvo najostreje obsoja gonjo, katero vodi „Naprejš“

Čitatelji naj mi oprostite, da se podpisujem, kajti po opombi uredništva izgleda, da zastopa

proti strokovni organizaciji, oziroma proti unijskemu tajniku s. Arhu in izjavlja sledeče: Unija slov. rudarjev ni v rokah Čobalovih, temveč so bili člani načelstva izvoljeni na občnem zboru. Njih načelnik je s Krušič, njegova dolžnost je, da to „Naprejevo“ irditev ovrže. Tajnik s. Arh, je pošteni in medzni boji, katere je vodil za nas, so bili jako dobro vodeni. Mi člani imamo polno zaupanje v njegovo osebo. Trditve, da dela s. Arh kot Kristanovec proti rudarjem, so nesramne, in mi jih najostreje obsojamo. Bernot za nas še malenkosti ni v naš prid napravil, temveč se je podal na polje razbiti strokovne organizacije; Franc Hočnik, Avgust Jopp, Franc Schrot, Leše, 10. junija 1924.

Izjava. Na izredni seji podružnice Unije slov. rudarjev v Zagorju, katera se je vršila 5. jun. 1924., podajamo glede napada v „Napreju“ z dne 25. maja 1924, 49. številka, na sodr. Arha kot tajnika Unije slov. rudarjev v Zagorju sledečo izjavo: 1. Izjavljamo, da ni res, da bi bilo vodstvo Unije v Zagorju v rokah sodr. Čobala. — 2. Vodstvo Unije slov. rudarjev v Zagorju je bilo na zadnjem občnem zboru izvoljeno ob navzočnosti vseh delegatov. — 3. Izjavljamo nadalje, da je bil sodr. Arh kot tajnik Unije zmerom na mestu, kadar je bilo treba zastopati interese delavstva, zato mu izrekamo popolno zaupanje. — Franc Dolinšek, tajnik, I. Kamnik, A. Ule, Jože Medvedšek II., Anton Leskovšek, Franc Lukač, Jože Srebot.

Laško. Odgovarjamo na vaš dopis z dne 26. 5. t. l. sledeče: 1. Izjavljamo, da po našem mnenju ne more biti vodstvo Unije slov. rudarjev v Čobalovih rokah — 2. Mi priznavamo, da je vodstvo v rokah le tistih sodrugov, ki so bili izvoljeni na občnem zboru, — 3. Mi se izjavljamo, da je s. Arh po našem prepričanju popolnoma na strani delavstva na mezdnem kakor tudi na socialnopolitičnem polju in si je prizadeval, kolikor je bilo v njegovi moči izboljšati delavske razmere. — Za Unijo slov. rudarjev. podružnico v Tröbendolu: Mačkovšek, Franc Iglar.

Mežica. [Sodrug J. Arhu, tajniku Unije slovenskih rudarjev v Zagorju ob Savi!] Sklep odborove seje z dne 1. jun. 1924. je sledeči: Z naše strani v podružnici Mežici nimamo proti s. Arhu v strokovnem gibanju, kar se tiče Mežice, ničesar očitati in stojimo na stališču, da naj s. Arh dopisnika sam prime, pa naj bo dopisnik kdorkoli hoče, ker mi ne vemo, kaj in kako ima vsa stvar svoje ozadje. Mogoče, da je med dopisnikom in sodr. Arhom kakšno drugo nesoglasje. — Mežica, 1. jun. 1924. Franc Osojnik, tajnik.

Črna. Na tvoje pismo z dne 26. 5. 24. me je odbor strokovne organizacije pooblastil približno takole odgovoriti:

1. ni res, da je vodstvo Unije slov. rudarjev v Čobalovih rokah, pač pa je Čobal v rokah s. Svetka, s. Svetek pa je v rokah s. Koruna. to pa je v rokah Toneta Kristana, vsi pa vodijo preko Strok. komisije vodstvo Unije slov. rud. in tamkaj včlanjeno delavstvo lepo za nos, tako da nam reakcija tem lažje trga kos za kosom težko priborjene pravice iz rok. Desetletja smotrenega dela nas bo stalo, da si to nazaj priborimo, kar smo že imeli. Že tri leta ne najdemo v naših časopisih drugega kakor Kristan-Bernot, Bernot-Kristan in še našeto drugih priveskov, ki se držijo zdaj enega, zdaj drugega kakor pač kaže, kje bo bližje do korita.

2. Res je, da je vodstvo Unije slov. rudarjev bilo na zadnjem unijskem zboru od nas izvoljeno, resnica pa je tudi to, da delegati ob enakih prilikah vedo, kaj hočejo, ne vedo pa, česa nočejo, [vsaj večina je bila dosedaj vedno taka].

3. Kar se pač tiče tebe kot tajnika Unije še posebej, smo pa slišali doslej le pohvalo od članstva naše podružnice kljub temu, da te „Bernot“ v našem „Napreju“ napada, Torej če Bernot kaj napada, ne jemlji tega na znanje, pač pa če te mi napademo; ker mi ne poznamo ne Bernotov in ne Korunov, nam je merodajno le to, kar so strokovne organizacije za prav spoznale.

S tem ti podajamo naše mnenje v celi zadevi in ti kličemo: Le pogumno vztrajaj na svojem mestu, kakor si doslej, ker ni več daleč čas, ko bodo ostali generali brez vojakov, vojaki pa brez pušk! Takrat pa bomo potrebovali pošteni in izkušeni mož, ki nas bodo vodili iz dosedanjega bratomornega boja v boj zoper našega skupnega sovražnika kapitalizem. — Franc Štern.

Op. ur.: K posameznim resolucijam odgovarjati, bi bilo škoda za prostor. Kdor čita redno „Napreju“, ve, da je bil odgovor priobčen pod isto rubriko v 61. „Naprejevi“ številki in da ni treba temu odgovoru nobene pike več. V ostalem govori resolucija iz Črne za cele knjige. Premišlujte.

IZJAVA.

V „Napreju“ št. 58. je napisal Jože Rednak poročilo o mojem shodu v Velenju. To poročilo je bodisi namenoma ali nenamenoma jako zavito, da prikazuje popolnoma drugačno sliko, kakor se je v resnici godilo.

Res je, da sem stavljal jeseniško strokovno organizacijo za vzor Velenjčanom, ki imajo med 809 zaposlenimi rudarji samo 26 organiziranih.

O Jeramovih prijateljih in Korunovih pristaših nisem govoril sploh ničesar. V referatu za katerega je odgovorna kot sklicateljica tega škoda Strokovna komisija za Slovenijo, absolutno nisem omenjal ne politične organizacije, ne Jerama in ne Koruna.

Dopisnik mora jasno ločiti oficialno prireditve, t. j. shod, od eventualnih nadaljnjih privatnih, gostilniških ali kavarniških razgovorov.

Za oficialni del je odgovorna v tem slučaju Strokovna komisija. To bi dopisnik lahko kritiziral, če bi to tangiralo organizacijo in če bi govornik pri tem delu omenjal politično organizacijo, Jerama, ali Koruna. Ker pa tega ni naredil, ta kritika odpade.

Za druga privatna osebna mnenja pa ni v nobenem oziru odgovorna organizacija, ker je to zadeva posameznega člana, ki gleda na stvar vsak s svojega stališča.

O politični organizaciji na Jesenicah tudi v privatnem razgovoru nisem govoril, ker političnih razmer ne poznam in ne vem, če so vsi Jeramovi prijatelji. Pa tudi če bi se tako izrazil, je to prej hvala kakor pa graja, ker kdor ima 45—50 osebnih prijateljev združenih v organizaciji, ta s tako enotno organizacijo nekaj pomeni.

Dopisnik je napačno slišal, ali se motil in upam da bo storjeno krivico lojalno popravil.

Istinitost mojih trditvev lahko potrdi tudi sodrug Koradej, ki je bil obenem z menoj od S. K. delegiran na shod, kjer je bil ves čas navzoč.

A. Svetek.

[Op. ur.: Besedo imajo Velenjčani.]

Razno.

To bi jim godilo! Korunovski kristanovski „Socialist“ boleha že od rojstva na podedovani jetiki, vse razmetavanje denarja po navodilih njegovih doktorjev mu ne more odvrniti bližnje smrti. Težko pa je biti brez otrok, ki bi naj ohranili tvoje ime in podedovali tvoje duševno imetje. Zato so začeli Korun-Kristanovci misliti na to, da si še pred smrtjo ubogega svojega „Socialistka“ preskrbijo novega otroka. Ker imajo že skušnje, da iz njihovega semena nič zdravega in trajnega ne more biti, so se tokrat odločili, da posinovijo zdravo tuje dete. To naj bi ne bilo seveda nobeno drugo kakor — „Naprej“. Faktično hodijo korunovski vodilni agitatorji te dni med našimi ljudmi s takšnim predlogom naokoli, naj bi slovenski socializem imel en sam politični list, ker je pa političnih struj najmanj dvoje (Koruno-Kristanovci sebe še vedno smatrajo za politično strujo), naj bi „Naprej“ postal oficialno glasilo tudi zanje. Polovico prostora mi, polovico prostora oni. Mi smo te imenitne ideje vsi očarani: saj smo že pred tremi leti in pozneje, kadar so razni Goloubi, Kocmurji, Uratniki in drugi poskušali z novimi listi, vedno dejali, da je pri načelu javnosti popolnoma nepotrebno, če se denar razmetava za takšne liste, ko je v „Napreju“ vsakemu človeku, vsaki opoziciji, ki se s čim ne strinja, dana prosta možnost, da se oglasi, kakor je komu jezik zrasel. Zahtevali smo pa tole, da mora vsak, ki hoče smatrati „Naprej“ za svoje glasilo, za ta „Naprej“ tudi delati, kdor hoče organizacijo kritizirati, mora do organizacije predvsem sam izvrševati svoje dolžnosti. Pred tremi leti smo tako govorili, tako govorimo še danes. Ta bi bila lepa, da bi naši člani s težko prisluženimi soldi vzdrževali svoj list, takle imeniten gospod z idejami bi se jim pa po listu razširjal, ne da bi si prostor za svoje razširjanje zaslužil! Če se s tistimi, ki propagirajo enoten list, na temelju teh zahtev ne moremo sporazumeti, tedaj bi bila še ena rešitev, da bi naši člani od lista nekaj imeli, Korunovci pa da bi tudi ne ostali brez otroka: 1 mm tekstnega prostora velja po naši inseratni tarifi 1-50 Din. Pri večjem prostoru in češčem inseriranju dovoljujemo popuste. Za polovico prostora vsak dan bi nastavili ceno na 50 p za milimeter. To seveda samo Korunovcem in Kristanu, ker so „naši ljudje“.

V današnjem listu smo dali našim nasprotnikom relativno še več prostora, nego ga imajo po navadi in smo jih pustili predvsem same govoriti. V „Delavcu“ bi toliko prostora ne imeli, v „Socialista“ se pa sploh ne izplača več, kakšen napad na nas objavljati, ko ga pa nihče ne čita. Tako se morajo obracati na „Naprej“ ki mu prostora za kresanje misli ne manjka, čeprav si ga naši člani s krvavimi žulji sami vzdržujejo, naši nasprotniki bi ga pa najrajši zgrizli. Naj bo, kakor hoče, za ugovore in odgovore je pri nas vedno prostor na razpolago, delavstvo pa se bo počasi začelo zavedati, kakšna dobrota je to, priznavati načelo javnosti v vseh njegovih konsekvencah.

Naj reče kdo, kar hoče, enega ni mogoče ovreči: „Naprejeva“ zadnja „gonja“ proti strokovnim organizacijam — zavedni pravijo seveda: proti generalskemu partizanstvu v strokovnih organizacijah — je obrodila nad vse razveseljiv sad: strokovničarji so se začeli za strokovne organizacije bolj brigati, premišljevali in debatirati. To je zdrava reč, tembolj ker nam je dano opazovati, da se strokovne organizacije tudi številčno razširjajo. Načeli smo končno tudi tisto delikatno vprašanje o razmerju med političnim ter strokovnim gibanjem ki je do danes zaman vpilo po energični rešitvi. Nič ne vemo še, kakšne debate nas čakajo v prihodnih dneh, enega smo si pa že danes gotovi: Tisti, ki pravijo, da mora iti politično gibanje svojo pot in strokovno svojo, so že doživeli temeljit poraz. Kaj čaka tiste, ki so strokovno gibanje pod nepolitičnimi gesli zlorabljali ne za pomoč kakšni politični organizaciji, temveč za lestvico par posameznim politikam brez politične organizacije. To je konsolida-

cija, konsolidacija pa zato, ker so začeli tudi strokovničarji premišljevali, kakšna naj bo strokovna organizacija naznotraj in ne samo tega, kako naj se postavlja nazunaj.

Naša blažena vlada je zopet sklenila posojilo na Angleškem v znesku 300.000 funtov šterlingov. Porodica potrebuje denar za volitve. Malhe se morajo polniti dokler je čas. Na Angleškem pa se danes malhe ne polnijo kar tako — to bo korumpirana klika prav kmalu čutila na lastnem hrbtu.

Okoli bosanskega sela Citlaka so se pojavili ogromni roji kobilic, ki so uničili vse setve.

Na bolgarskega zemljeradniškega poslanca Petra Petkova je bil izvršen politični atentat. Morilec, ki je član macedonske organizacije, je bil že aretiran. Značilno je, da je skušala vlada v prvem trenutku ublažiti vest o groznem umorstvu, ki kaže dosti sličnosti z umorom italjanskega sodruga Matteottija, z lažljivo vestjo, da se je Petkov sam ustrelil. Nacionalizem se svojih zverinstev sramuje — najboljši dokaz, da sam čuti, kako je nepotreben med ljudmi.

Pameten minister Grški vojni in finančni minister sta si zamislila, da morata odstopiti, češ da vladna politika podpira komunizem. Nato je ministrski predsednik Papanastazij v zbornici odgovoril, da je najboljšo sredstvo za pobijanje komunizma to, če zadovoljiš upravičene zahteve delavstva. Atenska poslanska zbornica je nato dokazala, kako se strinja z Papanastazijevo nazori, na ta način, da je vladi izrekla zaupnico s 339 glasov proti 121.

Brezposelnost v Italiji je obsegala koncem lanskega leta 320.966 delavcev, dočim jih je bilo koncem 1921. l. 720.433, koncem 1922. l. pa 424.536. Število brezposelnih je torej padlo. Toda kako žive tisti delavci, ki so tako srečni, da imajo delo! In koliko brezposelnih se je izselilo iz Italije v druge države! Saj jih je samo na Francosko tekom lanskega leta ušlo do 80.000! Fašistska vlada se nič preveč ne sme hvatiti z uspehi, ki jih dosega pri pobijanju „prisilne“ brezdelice.

Francoski socialisti zahtevajo radi umora soc. poslanca Matteottija, sklicanje II. internacionale, da se ustanovi Zveza socialističnih strank vseh držav, ki bo prevzela obrambo proti fašistskemu terorju. Če mislijo francoski sodrugi na kakšno tako obrambo, kakor si jo je prinas zamislil g. Svetek s svojimi Učarniki, so seveda krivo zadeli. Bolj kakor milijon strelov je vplivala proti fašizmu vest o njegovem bestialnem umoru. Ljudstvo je ogorčeno, vsi poštenjaki ga zapuščajo, glavni razbojniki, ki sedijo v vladi, okrog nje in na volilnih mestih fašistske organizacije, pa odstopajo in se skrivajo pred ljudstvom. Opozicija se parlamentarnih sej sploh nič več ne udeležuje, Mussolini se strašno klavrno drži, v tem hipu nastopati z nasiljem proti fašizmu, ki se v sebi razkrajja, bi pomenilo znova ga združiti in ga mobilizirati na odpor, ki bi ga utegnili še dolga leta obdržati na krmilu.

Marconi je izumil nov aparat za telefonijo in telegrafijo, ki ga ne ovirajo nevihte in druga motenja. Brozjavlanje žnjim je mnogo hitrejšo in cenejše, ker se bo uporabilo veliko manj električne sile.

Herriot odpotuje menda še to soboto v London, da se sestane z Macdonaldom, s katerim se bo razgovoril o čim ožji zvezi med obema državama za ureditev evropskih razmer v znamenju miroljubnosti in pravice.

Na 6. mednarodno konferenco, je poslalo 20 držav 39 delegatov raznih delavskih organizacij. Za predsednika je bil izvoljen, bivši švedski ministrski predsednik s. Branting.

Anglija je izplačala 68.655.000 dolarjev na račun vojnega dolga Ameriškim Zedinjenim državam.

Radeka so boljševiski na kongresu ruske komunistične stranke, ki se je vršil te dni, izglasovali iz vodstva ruske komunistične stranke ter iz izvrševalnega odbora komunistične internacionale. Ta nepričakovana klofuta enemu najagilnejših in najboljših voditeljev boljševisma je morala priti zato, ker je imel Radek korajžo, da je na kongresu z neusmiljeno odkritosrčnostjo razkrinkal „uspehe“, reci poraze, ki jih doživlja komunizem dan za danem po vseh državah. Posebno mu pa tudi ni šlo v glavo, da so nemškemu komunizmu dali na čelo ljudi, ki so še leta 1918. pisali slavospeve cesarju Viljemu in 1919. l. niso vedeli, ali naj bi vstopili v komunistično stranko ali pa v poljsko vojsko, ki se je takrat bojevala proti sovjetom, dočim so odžagali iz vodstva nemške komunistične stranke takšne ljudi, kakor Brandlerja, Thalheimerja in Zeikinovo, ki so ta komunizem sploh ustvarili. Klofuto je dobil Radek seveda v prvi vrsti zato, ker sedanjim vodilni komunizem še vedno ne priznava načela javnosti in svobodne kritike, katerega je vendar soglasno sprejel na kongresu sovjetske unije baš na dan Ljeningove smrti. Pa mu diplomatično skrivanje ne bo nič pomagalo. Čimbolj bo rasla četa odžaganih Radekov, tem večja bo armada resnicoljubnih komunističnih proletarcev za njimi. V komunistični centrali sami se tepejo za laž in resnico.

Lastnik: „Sloga“, r. z. z o. p.

Izdajatelj in odgovorni urednik:

Zvonimir Bernot

(v imenu pokr. odbora SSJ in KDZ.)

19. VI Tiskarna bratov Rumpret v Krškem 1200